

—

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:

வ கு ள ம ர ங் .

தீதிவல்லிக்கேண்ட் தமிழ்ச் சங்கத்தினின்று மாதந்தேரூம் வெளிவநும்
ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை.

“கண்ணன் கழலினை
நண்ணும் மனமுடையீர் !
என்னும் திருநாமம்
தின்னனம் நாசனமே ”

வதுளாபரவர்.

“அகரமுதல வெழுத்தெல்லாமாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு ”

“தனக்குவனமை யில்லாதான்றான் கேர்க்கார்க்கல்லான்
மனக்கவலை மாற்றவரிது ”

தீநுவன்மூவர்.

“உலகம் யாவையுந் தாமுளவாக்கலும்
நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகிலா வினையாட்டேடயாறவர்
தலைவரன்னவர்க்கே சானுங்களே ”

கம்பர்.

தொகுதி 1. {	தாது வருஷம் மாசி மாதம்.	பகுதி 2.
VOL. 1. {	FEBRUARY 1937.	{ No. 2.

உள்ளஞ்சை.

1. நல்வழி விளக்கு.	பத்திராசிரியர்.	17.
2. பாமாலீ.	ஸ்ரீபவே அட்வகேட் பகவத் விஷயம் வலி. நரவீம்மாச்சாரி யார் ஸ்வாமி.	22.
3. திருவாய் மொழி அனுபவம்.	ஸ்ரீபவே அட்வகேட் ஏ. வி. கோபாலாச்சாரியார் ஸ்வாமி.	26.
4. விக்கிரஹ ஆராதனையை விளக்கும் வேத வாக்கியங்கள்.	ஸ்ரீபவே திருவாலி அ. இராமா நுஜாசாரியார் ஸ்வாமி.	28.
5. சிற்றின்பச்சிறுமையும் பேரின்பப்பெருமையும்.	ஸ்ரீகாழிச்சீராம விண்ணகரம் ஸ்ரீபவே கம்பராமாய்னம் ஆர். சந்தானகிருஷ்ணப்பன் கார் ஸ்வாமி.	30.
6: துண்டு துறுக்குகள்.	பாரதவாஜி.	32.
7. வர்த்தமானங்கள்.	ஸ்ரீமான் ப. ரெ. திருமலை ஜயங்காரவர்கள்.	34

பத்திராசிரியர்:— ஆர். கேசவம்யங்கார், M.A.B.L., அட்வகேட்.

வருஷம் 1-க்கு ஒரு. ஒன்று.] [தனிப்பிரதி அனை ஒன்றை.

மதிப்புரை

‘திருவரங்கச்சிலேடை மாலை’; ‘திருப்பேரைக் கலம்பகம்’ என்ற திருஅரிய செந்தமிழ் பிரபந்தங்கள் பெறப்பெற்று மகிழ் கின்றோம். “அபிவுவிள்ளைப்பெருமாளப்பயங்கார்” என்றும், “அபிவுகாளமேகம்” என்றும் பெயர் பெற்றமாக்கவிஞராய் ஸ்ரீ அநந்தக்ருஷ்ணப்யங்கார் ஸ்வாமி என்பார் இப்பிரபந்தங்களைப் பணித்து விளங்கும் மாபுருடர். இவர் ஸ்ரீவானமாமலை மடத்து ஆஸ்தாங் வித்வான். இவர் ஸாமவேத புரச்சுடவைனவ அந்தகார் குலத்துதித்தவர். இக்கவிவாணர் தோன்றித்திகழும் திருப்பதி தென்திருப்பேரை. இவர் முறையால் செந்தமிழும் வடசலையும் பயின்ற நாவர் என்றதை இவர் பிரபந்தங்கள் தாமே முழங்கு கின்றன. இவர் உணர்த்தும் பொருளின் அருமையும், பெருமையும் இவர் இழைக்கும் மொழியின் தூய்மையும் இனிமையும், இருக்கிற யும் கண்டாரே ஆய்வு துரை வல்லராவர். சிலேடைகளும், படச்சு களும், இவரிட்ட வழக்காய்ப் பொருந்தித் திகழ்கின்றன. சொல்லன்னி மினிர்ந்தவாறே பொழுஞ்சார்வு பெருகும் பான்மை இவர் சித்திரத்தின் தனிமாண பெனச் சித்திரக்கவிஞர் பெரிதும் போற்றுவர். ஆங்காங்கு விளங்கும் அழகாய் அவ்வரிய நுட்பங்கள் ஈண்டுக் கூறில்லப்பதும், இவர் சிலேடைமாலையின் ஒப்பரிய அமைப்பு ஒன்றே இம்மாலையின் பெருமையை விளக்கப் போதிய சான்றோம். ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும் “ரங்கம்” எனும் வாசகப் பிரமத்தை முன்னிரண்டிடிகளில் அமைத்து “ரங்கநாத்” எனும் வாசக்கியமாய் பரப்பறுமத்தைப் பின்னிரண்டிடிகளில் விளக்கி இவர் பாடித் தொடுக்கும் கவியே பாமரலையாம். பிரணவமீ “ரங்கம்”; பிரணவவர்ச்சிபனே “ரங்கநாதன்” என்று உபநிடதம் தங்கும் எம்பொருமானுர் திருஞள்ளம். “ஸ்ரீரங்கமே” ஸ்ரீபாஷ்யம். ஸ்ரீரங்கநாதனே ஸ்ரீபாஷ்ய நாதனுன பூப்ரஹமம் என்றதே ஸ்ரீபாஷ்யராஹஸ்யம், இம்மாலை இயற்றியது இவர் எம்பெருமானுர்க்குச் செய்த பணி யே ஆம். முதற் பாட்டில் மூன்று சிலேடைகளும், நடுவாய ஐம்பதாம் பாட்டில் நான்கு சிலேடைகளும் இறுதிப் பாட்டில் ஐந்து சிலேடைகளும் அமைப்பப்பெற்ற நலம் காண்க. கலம்பகம் பாடும் முறையில் இவர் தனிவின்மை வாய்ந்தவர். ம்கரக்குழமூசேர் சுந்தரக் தோளனுக் கென்றே வந்து சங்கித்கநம்மாழவார் திருவருளே பெற்றிவர் கலம்பகம் பாடிப் போந்தார் என்பதை இவர் பாடும் கலம்பகமே இனி தொலிக்கின்றது. அணிகட்டகல்லாம் தலையாய உவமையை உட்டகாண்டு “மாலக் திரும் பொழிற்றென்பேரை மாயன் வரையதனிற் காலத்தவர்க் கஞ்சஞ்செச.....சைவலஞ்சேர் கோலத்தடக் கொடிகான வென்னெஞ்சங்குழுகின்றதே’.....என்றிவர் குழுமக்கு மதே செஞ்சொலாம், பாடுமதே தீங்கவியாம், இது 74-வது பாடலாய் அமைந்த நுட்பம் உய்த்தறிபற்பாலது. செந்தமிழ்மாலை கொண்டு ஆழ்வார்வெற்றிக் கொடிகாக்கும் இப்புலவர் கோமாலமாட்டு என்னுற்றும் கொல்லோத்தமிழுலகு என்று சாலப்பொருக்கும், இவர்பால் நல்லுலகு என்றும் நன்றி பாராட்டும் கடமைப்பாடுடையதென்றதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

புதிஃ :

ஸ்ரீமதேராமாநஜாயநம:

வ கு ள ம ா ஙல் .

தொகுதி I. }
VOL I. }

தாது வருஷம் மாசி மாதம்.
FEBRUARY 1937.

பகுதி 2.
No. 2.

நல்வழி சிலக்கு.

அத்தனகய வித்தகரு மெத்தனகய தம்மா
தத்துவ முதற்றென வதாயவரி தாயெம்
கைத்தல மிலங்குகளி யென்ன கவியின்பன்
மெய்த்தவரி மாட்சிலிரி மெய்ந்நெறி தெரிப்பாம்.

“தேவுமற்றறியேன்”; “மேவினேனவன்பொன்னடிமெய்ம் னமேயே” என்று துன்பறு மெய்ந்நா மனத்தரான மதுரகவிச் செல் னனுச்தொல்வழிநின்று தத்தவலியிதபுருஷார்த்தங்களோன்மெக்கேயோர் கனினனக்காட்டித்தந்த மெய்ம்மை தொடக்கத்திலேயே. ஆய்ந்து தெளியப்படவேண்டும். இனையற்ற ஆழ்வார் பொன்னடி மெய்ம் னமை தெளியாகிடில் அவர்வாய்மொழியின் தூய்மை அறியப்படாது யோமாதலான் முன்னருற்ற அன்னர் மரன்மியத்தை ஆராய்ந்து கெடுவினாம்.

ஆராய்ச்சி இருவகைப்படும். உடலாராய்ச்சி என்பது ஒன்று. உயிராராய்ச்சி என்பது மற்றொன்று. புலனுகும் புறப்பொருள் களின் நுட்பங்களை. ஆராய்வது உடலாராய்ச்சி. புலனுகா அகப் பெரிருளின் நுட்பங்களை ஆராய்வது உயிராராய்ச்சி. உடலாராயும் முறையில் புறக்கண்பெருத்தார்கள் பிறதோயத்தார்கள். உயிராரா யும் முறையில் அகக்கண் செழித்தோர்கள் நம்பண்டைத்தமிழ்ச் செல்வர்கள். தமிழ்ப்பெருஞ் செல்வர்கட்குக் கண்ணெனத்திகழும் நம்மாழ்வார் சிரியசிங்கப்பிரான் பெருமை ஆராயும் சீர்மையின் செவ்வி முதிர்க்கு அவ்வரிய தமதாராய்ச்சியின் பேரூக, அப்பெரு மீண்டும் திருமார்பினில் அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை உறைந்தாற்போல், அகல கில்லேன் இறையுமென்று அப் பெருமான் இனையடிப்போதில் உறைந்து தெள்ளிய சிங்கத்திருவடிக் காவலராய் இங்கும் அங்கும் வாசியற் அடியார் சூழாங்களுக்கு ஜர்.

இறையாய்வினங்கானின்றூர். இப்பெரும்பேறு இவர்பால் பொருங். தியபான்மையை “நாதஸ்யநாநமுசிதா நசவிம்ஹலமூர்த்தே:”- என்று தேசிகனார் கண்டு களித்தார்.

உடலாராய்ச்சி பயன் சற்றுப்பயக்குமேயாயினும் அதுவிலைவிக்கும் கேடு பல்வகையாலும் மிகுந்தே நின்றது. கண்டு நம்பெரியோர் கள் நம்மை மறைகொண்டு உயிராராய்ச்சியில் இறங்குமின் என்று விதித்தருளினார்கள். ஆருயிர்வின்ற ஓரறிவே அப்பன்பொன் னடிப்பால் நம்மைச் சென்னிதாழ்த்துவித்து வாழ்விக்கும். வனைவ அறிவனைத்தும் வாலாட்டுவித்துப் பாழ்விக்கைற்றே ஆழ்த்திவிடும். அனைத்துலகுக்கும் ஒருயிராய் எங்கும் கரந்து பரந்து விளங்கும் பரம்பொருளின்பொன்னடி-ஆராய்ச்சியையே வடமொழியாளர் “வித்யை” என்பர். அஃதொன்றே “கல்வி” யாம் என்றைக்க “கற்றதனுலாய் பயனென் கொல் வாலறிவன் நற்றூள் தொழுஅ செனின்” என்று பொய்யாமொழி புலப்படுத்தும். இக்கல்வியை ஆகமவறிவென்பர் பரிமேலழகர். உடல் நின்ற அறிவிலைப் “பொய்ந்னின்ற ஞானம்” என்று ஆழ்வார் அறவே புறக்கணிப்பர். நமன்தமரே உடலாராய்வார் எனப்பொருளுறுமாறு பொய்கைப் பெருமான்தாமொழிவழங்குவர். வடமொழி முடிமன்னனை பராசரபகவான் ஆராய்ச்சியை இருவகையாய் வகுத்துத் தாமரைக் கண்ணேன் உலகு பெறுத்தும் அவ்வோராராய்ச்சியே கல்வி, மற்ற வைமுற்றவுமே சூழ்சிப்பகட்டு என்று உயிர் நின்ற அறிவைப் புகழ்ந்து உடல்நின்ற அறிவனைத்தையும் இழிவுபடப்பேசினர். இப்பகவர் மறைச்சொற்க்கவையைச் சுவைபெருக்கும் உரையாசிரியர்கட்கு வழிகாட்டும் நம்பிள்ளை “பகவத் விஷயத்தை யொழியக் கற்றவை யெல்லாம் செருப்புக்குத்தக்கற்றவோபாதி” என்று ஆக்கிய மறைமுனிவர் கருத்து தெற்றெனப் புலப்படுமாறு விரித் தருளினர். “ப்ரஹ்மவித்யை” என்றுவேதமும், பராசரரும், வ்யாஸரும், ஒதியதை இங்கண் நம்பிள்ளை “பகவத் விஷயம்” என்று ஆக்கியது நோக்கத்தக்கது. ஆதி பகவன் ஒருவனையே இவ்வறிவு நோக்குதலான் இவ்வொன்றையே “வித்யை”; “ஞானம்” என்று வடமொழியாளரும், “கல்வி” “உணர்வு” என்று தென் மொழியாளரும் க்றவர். வ்யாஸபகவான் இதைப் பிரம ஆராய்ச்சி என்பர். நம்மாழ்வார் சிங்கப்பிரான் பெருமை ஆராய்ச்சி என்பர். இவ்விருவரும் ஆராய்ந்து கண்டது மறைப்பொருள் எனும் அவ்

வறப்பொருள் ஒன்றே. “பாரதத்தைப் பணித்தாலும் நின்றவார்த்தைக்குருகைப் பிரானும் கண்டான் அம்மறைப்பொருளே” என்று கம்பர் சுடுபாடு. கண்ணிரண்டும் காண்பது நீண்றையெதான் என்ற ஓர் உண்மையை இருகண்கொண்டு இங்கணே காண்க. இருகண்களும் காண்பது கண்ணலும் அறமெலும் அவ்வோர் மறைப்பொருளையேதான் என்றதற்கு ஈதொன்றே போதிய செந்தமிழ்ச்சான்றூம். இக்கண்கொண்டாய்வாரே அறம் எலும் கண்ணன் ஆணைகாத்து நலம் பெறுவார் என்றதை “ஆய்வினையடையராகி அறம் பிழையாதார்க்கெல்லாம் ஏய்வன் நலனேயன்றி இறதி வந்தடைவதுண்டோ” என்று தாமே விளக்கிப் போந்தார். “அந்தகன்” என்ற வடமொழியை “இறதி” என்று கம்பர் குறிக்கொள்ளும் நீர்மையை நோக்குக. அறம்பொருத்தும் அவ்வொன்றே “ஆய்வினை,” மற்றவை முற்றவும் “தினினை” என்ற கல்வியிற் பெரியார் கருதானின்றூர். தமிழ் நல்லார்க்கு ஆராய்ச்சிகளறி விளக்கும் ஈதோர் கம்பர் ஏற்றிய தனித்தீபம். இவ்வறிவற்றாரையே ‘அளவறிந்தார்’ என்றும், அவர் நெஞ்சுக்கே நின்றது “அறம்” என்றும், ஏனையரைக் “களவறிந்தார்” என்றும், அவர் நெஞ்சில் நின்றது “கரவு” என்றும் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனுர் தெரித்துப்போந்தார். “மாநம்” எலும் வடமொழி இக்குறளில் “அளவு” என்று தமிழாயது தெளிக் தருமவரும் பயனுப் திருமகளார் தனிக்கேள்வன் ஒருவளையே நோக்கும் உணர்வு என்று தமிழ்வானேர் வழங்கும் மாரிமுழக்கம். இவ்வணர்வற்றாரையே நம்மாழ்வார் முழுதுணர்நீர்மையினர் எனப்புகழ்ந்து வாழ்த்துவர். “தத்ஸர்வமத்தர்மவிர்யேண யதாவத்ஸம் ப்ரபசயதி” என்று அறவீரியமேமுழுதுணர் நீர்மை பயக்கவல்லது என்றே வான்மீகிபகவான் முழங்காளிற்பர். இம்மொழிகட்கெல்லாம் ஓர் வித்தாய் விளங்குவது உபநிடத்தமே. மண்ணையுங்தொன்றிய தண்ணியரேகூற்றுவன் வாய்வீழ்வார், கண்ணை கழலினையே ஆய்ந்துருகி ஒருப்படும் சிரியரே பொன்னுலகேரும் புண்ணியனார் என்று கூற்றுவன். வாய்கொண்டே அரிய அவ்வோருமிராராய்ச்சியின் பெருமையை உபநிடத்தானே ஆர்வத்தால் போரமுழங்கிப்போந்தது.

ஆக, அழியுமடம்பு ஆராயத்தகாததென்றும், உடம்பு கொண்டு உயிர் ஆராயப்படாத தென்றும், மறைகூண்டே உயிர் ஆராயப்படவேண்டு மென்றும், அஃதே தொல்நெறி, வ்யாஸரும்

நம்மாழ்வாரும் உகந்து காத்தருளியது அங்கேந்திதான், என்றும், இவ்வாற்றால் தெளியற்பாலது. மண்ணையும் வழி துறந்து கண்ணன்-பொன்னடி மெய்ம்மை ஆராயும் நன்னென்றியுன்றி உற்று நோக்கு வார்க்குக் கண்ணன் பெருமையிலும் ஒங்கி விளங்கும். ஆழ்வார் பெருமையே புலப்படும். ஆழ்வார் ஆராய்ந்து புலப்படுத்தப்படுகுஞ்தது கண்ணன் பெருமை. புலப்பட்டது ஆழ்வார் பெருமையே. புலப்படுத்தினவன் கண்ணனே. ஆராய்ச்சி இருவகைப்பட்டாற் போல் இருதலைப்பட்டுமே இருக்கும். உடம்பாராய்வாரை அந்தகன் ஆராய்வான். உயிராராய்வாரைக் கண்ணன் ஆராய்வான். கண்ணனையே ஆழ்வார் ஆராய்வார். ஆழ்வாரையே கண்ணனும் ஆராய்வான். இருவரும் நன்கு ஆராய்ந்தே ஒருவரை ஒருவர் பெற்றது. ஆழ்வார்பெற்றபேறே கண்ணன். கண்ணன். பெற்றபேறே ஆழ்வார். உடம்பாராய்ச்சியின் தேர்ச்சி மிகுந்து அறம் துறக்கப்படுகுஞ்து துயருற்று கைந்துவின்ற அர்ஜான்னை ஓர் வ்யாஜமாக்கிப் பொய்ந்தின்ற கூனத்தையும் அது விளாவிக்கும் துயர்த்தொடரையும்வேற்றஅறத்துலகுக்கெல்லாமல்யவண்ணமே உறமாறு தேரூர்ந்த ஊழி முதல்வன்தானே மன்னருள் சுரந்து மெய்ம்மைகாக்கும் அறத்தையே ஓர்மறையாய் விரித்துத்தன் பொற்கழலையே அருங்கலையொருங்கிய மறையனைத்துக்கும் ஓர் இலக்கு என்று உலகனைத்தும் கண்கொண்டு கானுமாறு கைகொண்டு காட்டி முழுமுதற் குருவாய்த்திகழ்ந்த அவ்வோர் தறுவாயில் தன் செம்பவளத்திரள்வாய் கொண்டே மறை முடியமிழ்த முமிழுந்து தன் திருவடி நிலையைத்தானே நீராட்டுவித்தருளினன். அப்பன்திருப்பவளமுமிழுந்து நீராட்டுவித்த அத்திருவடி நிலைகாண் நம்சட்கோபப்பெருஞ் செல்வரென்பார். கண்ணன் தானே தன்கழலினையை ஆழ்வார் திருமுடிக்கண் புளைவித்து ஆழ்வாரையே தன் கழலினைக்காவலராய் முடிசூட்டியருளிய சரிதையின் பெருமை ஆராயும் சீர்மைத்தே என்றாலே பெரிதும் பொருந்தும். இந்ல முடிசூட்டுச்சரிதையின் சுவை முதிர “உபநிவத முதாரா முதவ மந்க்வாபிலக்கூயே சரணமுபகதாங்கு : த்ராயதேசார்ங்கதந்வா” என்ற பாசுரத்தனித்தொனி வழியே ஏருகு. “தந்தையென நின்ற தனித்திருமால் தாளில் தலைவைத்தோம் சட்கோபனருளினூலே” என்றதால் அத்தொனியே சிறப்பிக்கப்பட்டது காண்க. கிதையை சடாரே: சரிதம்மலூற்த என்னத்தட்டில்லை. “.....யமேவைஷ

வருனுதே” என்ற உபநிஷத்வாக்பமும் “பஹுநாம் ஜங்மநாம் அந்தே.....” என்ற கிடைப்பாசரமும், இவ்விருவர் ஆராய்ச்சி க்கே இலக்காகிப்பொருளுற்றன. இவ்விருவரும் ஒருவரை ஒருவர் ஆராயும் நட்பத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் காண்க. இது திருமால் தானும் திருமாறன் தானுமே, எம்பெருமானுர் கடைக்கணிக்குமாறு செய்த ஒருயிடப்பநிடத் ஆராய்ச்சி. அறநெறி யொன்றினுலன்றி இவ்விரு வீர் பெருமையும் ஆராய்ந்ததாகா. அப்பளை ஆராயும் அறநெறி வகுக்தவர் ஆழ்வார். ஆழ்வாரை ஆராயும் அறநெறி வகுக்தவன் அபிபன். கண்ணனை ஆராயும் சீர்மையினர் தாமே என்றதுபோல் தம்மை ஆராயும் சீர்மையினன் கண்ணன் ஒருவனேனதான் என்ற கருத்தைத்தாமே மெய்த்தருளினார். “ஆரென்னை ஆராய்வார்.....நான் கண்ணனும் வாரானால்” என்று இவர் செங்காப்போது அவிழுந்த வாரே மறைமுடிசெழித்து மணம்கமழுந்தது. இம்மெய்ப்போது அவிழுந்து மகிழுந்தவன் கண்ணனே. இப்பெருங்கலுத்தவிக்கைம் மாறு. தெரிக்கவே ஏனையர் தம்மை ஆராயவல்லரன்று என்றே “அன்னையரும் தோழியரும் நீர் என்னே என்னுதே நீரிரவும் துஞ் சவரால்” என்று தாமே காரணம்காட்டும் தெய்வமாக்கவிக்குறிப்பு ஆராயும்சீர்மைத்தே? கண்ணன் திருவருளால் அகக்கண் விழித்து அவன் பொன்னடி ஆராய்ந்தார் இழைக்கும் மணமொழியை ஒழியப் பேசுமைவெயல்லாம் துஞ்சுமர் கண்ட கனுவெய்யாம் என்ற ஆழ்வார் கவிக்குறிப்பைச்செவ்வனே ஆராய்க. அகக்கண் செழித்தோர் துஞ் சிக்கனுக்காணுரோ என்னில் சில தறுவாய் துஞ்சிக்கனுவும் காண்பர். கனவிழும் அவர்கள் மணமே உணர்வர், மணமொழியே பகர்வர். மங்கலவீதிவலம் செய்து மணநீர் அங்கவனேடும் உடன்சென்று அங்காளை மஞ்சனமாட்டவே கனுக்காண்பர். கண்ணன் பொற்கழுவி கையே மஞ்சனமாட்டுவிக்கப்பெற்ற பெரும்பேறே ஆழ்வார்க்குக் கனவு நினைவு எனவாகியற உற்ற ஓர் உபநிடத் உணர்ச்சி. “க்ருஷ்ணத்திருஷ்ணத்தத்தவமிவோதிதம்” என்று உத்ப்ரேரணைத்திகாண்டு பட்டர் தேரியதோர் உபநிடத் ஆராய்ச்சியின் ஆழுந்தகருத்து இவ்விடத்தே நன்கு தெரிகின்றோம். ஆழ்வாரும் கண்ணனும் ஒருவரை ஒருவர் அளப்பரிய அவாவுற்றுப்பெற்றே விடாய்தீர்ந்தனர். “இவர் விடாயும் தீர்க்கு இவருக்கு மவ்வருங்கான தன் விடாயுந்திரும்படி வைக்கேவித்தருளினான்” என்பது நம்பின்லை பணிப்பு. அப்பன் திருவடியும் ஆழ்வார் திருமுடியும் கலந்தே நீர்மையுற்றன. ஈதே உப

நிஷ்டத்தும் வாய்மொழியும் கலந்த நீர்மை. உண்மையும் அறமும் ஒருங்கிய பான்மை. சுதொன்றே சம்பந்தமாம். சுதே கண்ணன் மாட்சி, ஆழ்வார் வாழ்ச்சி. இவைன்றிய சீர்மை விளக்கியவர் மதுரகவியார். தொல்வழி நின்றிவர் ஏற்றியதே சான்றேர்க்கு நல் வழி விளக்காம். இவ்விளக்கொளி காட்டும் உண்மை வரும் ப்ரகுதி யில் ஆராயப்படும்.

ஒண்டமிழாமருள்கொண்டுமிழாரணக்
கொண்ட வெனும்சட கோபனாவன் தான்
அண்டமளங்த பிரான்டு வெண்டே
பண்டெடாளி நண்ணிய பண்டிதர் கண்டார்.

பத்திரங்கிரியர்.

—:(o):—

பாமாலை.

திவ்யப்ரபந்தங்களுள் ஸர்வ சலபமும் ஸாரமுமாய் “பாமாலை” என்கிற சிறப்புப்பெயர் பெற்றது “திருப்பாவை”. “திருப்பாவை ஜீயர்” என்கிற அஸாதாரணப்பெயர் எம்பெருமானுருக்கு உண்டு. பட்டர் இப்பிரபந்தத்தில் உபாநிஷத்துக்குற்யமான பரமதத் வார்த்தங்கள் உள்ளன என்று மோஹித்துக் கிடப்பர் போலும். மார்கழியில் கிரகங்களிலும் ஆலயங்களிலும் நித்பானுலங்தான மாய் நின்றது “திருப்பாவை”யும் “திருப்பள்ளியெழுச்சி”யுமே.

இது மார்கழி மாதத்தில் அதுஷ்டிக்கும் ஓர் நோன்பின் விவரணமாய்க் கிடக்கும். அந்நோன்பு வேத விதியல்ல. “மேலையார் செய்வனகள்” என்று சிஷ்டாசார வித்தமாயுள்ளது. இந்நோன்புக்கு மூலம் ஸ்ரீ பாகவதம் தசமஸ்கந்தம் 22-வது அத்யாயத் தில் சொல்லிய ஓர் சிறுகதையாம். அதாவது கோபகன்னிகைகள் தாங்கள் கண்ணனை நாயகனுக்ப் பெறவேண்டி மார்கழிமாதத்தில் காத்யாயனி தேவி விரதம் செய்துவர ஒருநாள் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அவர்கள் யமுனையில் நீராடும்போது அவர்கள் துக்கிகளை யெல் லாம் வாரிக்கொண்டுபோய்ப் பிறகு அவர்கள் பிரார்த்தனையைத்த லைக்கட்டினார் என்பதாம். “பாவை” என்பதற்குப் பெண் என்பது பொருள். ஆகவே, தேவியைக் குறித்துச் செய்யும் நோன்பும் “பாவை” எனப்படும். கணவைனைப் பெறுவதற்கேயன்றி மழை

இல்லாமற்போய் விடில் ஹேமந்தருது முதல் மாதமாகிற மார்க்கி மாதத்தில் கன்னிகைகள் மழை பெய்வதற்காக இம்மார்க்கி நோன்பை அனுஷ்டிப்பார்கள் என்று சொல்வதும் உண்டு. ஆனால் திருப்பாவையிலும் சைவக்ஞிரங்தயான திருவெம்பாவையிலும் நேர்ன்பிற்கு உபகரணமாக மழை பெய்யவேண்டும் என்று வருணைன் வழிபடுதல் “ஆழியமைக்கு அண்ணு” என்கிற திருப்பாவைப் பாசுரததிலும் “முன்னிக்கடலைச் சருக்கி” என்கிற திருப்பெம்பாவைப் பாசுரத்திலும் காணலாம். பண்டைச்சங்க நூல்களின் ‘பரிபாடல்’ முதலிய கிரந்தங்களில் மார்க்கி மாதம் மௌர்ணமி கூடிய திருவாதிரை நாளில் ஆரம்பித்து தை மாதத்தில் முடிவு பெறும் “தவத்தைந்ரோடுதல்” என்கிற ஒர் விரதத்தை கன்னிகைகள் அனுஷ்டித்தார்கள் என்றும் அது “வெம்பாதாக வியனிலவரைப்பென்” என்று மழை பெய்ய வேண்டியதற்காகவே என்றும் காணப்படுகிறது. இது திருவாதிரைக்கு முன் பத்து நாளும் பின் பத்து நாளும் நடக்கும் ஆருத்ரா தர்சனத் திருவிழா வேயன்றி மார்க்கி மாதத்தோடு முடியும் நோன்பு அன்றெனத் தோற்றுகிறது. அறிஞர் ஆராய்க.

காத்யாயனீ தேவி விரதம் என்பதை மாற்றி ஒங்கி உலகளந்த உத்தமனுக்கே நோற்கும் நோன்பாக ஸ்ரீ ஆண்டாள் அனுகரித்தாள். “வையத்துவாழ்வீர்காள்,” “மாலேமனிவண்ணு” என்கிற பாசுரங்களால் இந்நோன்பின் வரலாற்றைப் பரக்கப்பேசுகிறோன். அதாவது ஆயர்பாடியிலுள்ள கன்னிகைகள் ஒருவரை யொருவர் எழுப்பிக்கொண்டு போய் யமுனைத்தில் நாட்காலே நீராடி நெய்பால் உண்ணுமலும், கண்ணில் மை இட்டுக்கொள்ளாமலும், தலையில் மலரிட்டு முடியாமலும் சிஷ்டாசார ஸம்பந்நகளாய்ப் பொய் சொல்லாமல் பிராப்த காலங்களில் ஆர்த்தரையும், யோக்யரையும் பார்த்துப் பிச்சையிட்டு வரதோபவாவிகளாய் இருந்து கொண்டு பிறகு எல்லாரும் ஒரு திரளாக விதானம், கொடி, கோல விளக்கு முதலிய உபகரணங்களோடு மங்கல வாத்தியம் முழங்க ஸ்ரீ நந்த கோபர் திருமாளிகைக்குச் சென்று அங்கே ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் முதலான எல்லோரையும் எழுப்பித் தங்கள் மனோபீஷ்டங்களைப் பெற்றார்கள் என்பதாம். “ஒங்கி உலகளந்த”, “கூடாரைவெல்லும் சீர்” என்கிற பாசுரங்களால் இந்நோன்பினால் பெறும் ஜூஹிக

பல்ளக்னையும், “மாயனை”, “கிற்றஞ்சிறுகாலே” என்கிற பாசுங் களினால் ஸர்வபாபவிடிர் முக்தராய் பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கரிய வழித்தியையும் பெறுவர் எனப்பேசி இப்பிரபந்தத்தைத் தக்லை கட்டுகின்றன.

இப்பிரபந்தத்தால் ஏற்படும் தத்வம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வம்பிரதா யத்திற்கு அஸாதாரணமாயுள்ளது. அதாவது சரீர சரீரி ஸம்பந்தத்தில் சின்று தோன்றும் சரீராத்மபாவம். அந்த பாவத்தால் :—

பாகவத கைங்கரியந்தான் பரம புருஷார்த்தம் என்பது ஒன்றும். “பகவத் ஸம்சலேஷத்தில் அவகாஹி க்கையாவது பாகவத ஸம்சலேஷபர்யந்தமாகை, அவ்வளவுன் நிக்கே க்ருஷ்ண ஸம்சலேஷத்தளவிலே பர்யவவிக்கிறது உண்ணுடைய மோக்த்யமிடே” என்று நம்பூர்வாசாரியர்கள் அருளிச்செய்வார்கள். பட்டர் “திருவர்யப்பாடியிலுள்ளாரின் சிந்தயந்தியைப்போல் க்ருஷ்ண ஸம்சலேஷத்தில் புதியாரில்லை” என்பர். அது பலன் படாது. பாகவத ஸம்சலேஷ பர்யந்தமானாலும் பகவத் ஸம்சலேஷம் பெயன் பெறுது. கையானது வரய்க்குச் செய்யும் வேலையே ஆத்மாவுக்குக் கைங்கர்ய மாமாப்போல் பாகவத கைங்கரியந்தான் பகவத் கைங்கரியமாக் பர்யவவிக்கும். நஞ்சியர் ஆன்கொண்டவல்லிஜீயரை தெண்டனிட்டு நிற்க அவர் “பகவத் விஷயத்தில் ருசி நமக்கு மெய்யாகப் பிறந்ததில்லை கானும். பகவத் விஷயத்தில் மெய்யே ருசி உண்டென்று இருக்கையாவது பாகவதர்களைக் கண்டால் உகக்கு மன்று கானும்” என்று அருளிச்செய்தாராம். பட்டரிடம் சிலர் வந்து “தொண்டனார் நம்பி திருவழுச்சார்ந்தார்” என்று சொல்ல அவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்து போந்தாராகையால் “திருநாட்டுக்கு நடந்தார்” என்று சொல்லவேணும் என்று வியமித்தாராம். “Service to Man is Service to God.” மற்ற ஏற்று தத்வம் “ஏகள்வாது நபுஞ்சீத” என்றும் எல்லாருக்கும் நன்மை உண்டாகவேணும் என்பதாம். ஒருவன் ஸ்ரீவைஷ்ணவனு, அல்லவா, என்பது தனக்குத்தானே தெரியுங்கான் என்று ஜீயர் பலகாலும் அருளிச்செய்வர் என்றும் பிறர் அநர்த்தம் கண்டு “ஜீயோ” என்றிருந்தானாகில் அவன் வைஷ்ணவன் என்றும் “இத்தனையும் பட்டிடுவானுக்கு” என்று இருந்தானாகில் அவன் அவைஷ்ணவன் என்றும் ஸாதிப்பார்கள். பிறர் அநர்த்தங்கண்டு ஆற்று மையும் அவர்களை உத்தரிக்கச் செய்யும் க்ருபாகார்யமும் ஸ்ரீவைஷ

னவஸ்வருபம். “தாங்க்கும் மகலுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடி பணிந்தவருக்குமே இவையுள்ளது” என்று சீதாபிராட்டி. யையும், பிரஹ்லாத ஆழ்வாளையும், விழிஷனுழவாணியும், நம்மாழ் வரையும், எம்பெருமானுரையும் உதாரணமாகக் காட்டுவர்கள். அதுபோல் திருவாய்ப்பாடியில் பிறந்த ஓர் பெண் பின்னை, “பின் ஸாய்”, “பேய்ப் பெண்ணே”, “கோதுகுலமுடைய பாவாய்”, “மாமான்மகனே”, “அம்மனைய் அருங்கலமே”, “செல்வப்பெண் டாட்டி”, “நற்செல்வன் தங்காய்”, “போதரிக்கண்ணினுப்”, “நானுதாய் நாவுடையாய்”, “வல்லே” என்று நானுவிதமான ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களுடைய ஜீவாத்மாக்களை இன்சொல்லாலும் வன் சொல்லாலும் பலாத்காரப்படுத்தி எம்பெருமான் ஸ்வநிதியில் சேர்ப் பிக்கிறுள். இதுதான் “யாபலாத்க்குத்யபுங்கீத” என்று பட்டர் அருளிச்செய்தது. “நாமும்நம்பாவைக்கு”, “நாங்கள் நம் பாவைக்கு”, “யாம் பெறு ஸ்ம்மானம்” முதலிய பண்ணமத் தொடர் கணில் இப்பொருள் காணலாம்.

“பின்ஸாய்” என்று பகவத்விஷயத்தில் புதியபயாயிருப்பாள் ஒருக்தியையும் பகவத்விஷயத்திலும் ததீப விஷயம் நன்று என்று அறிபாத ஓர் பேய்ப்பெண்ணையும் கிருஷ்ணவல்லப்பயாய் மற்றெல் லாருக்கும் புருஷகார பூதையாய் பழுதற்ற குலத்தில் பிறந்த ஓர் கோது குலமுடைப்பெண்ணையும், மாமான் காளான பக்துக்களையும் இவை போன்ற பல பெண்களைப் பள்ளியுணர்த்துகிறுள்.

இனி “புள்ளும் சிலம்பினகாண்” என்கிற பாசுரம் முதல் “எல்லே இளங்கினியே” என்கிற பாசுரம் வரையில் பத்துப்பாசுரத் திலும் பத்து ஆழ்வார்களையும் திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறுள் என்று ஓர் பெரியார் பணித்துப்பண்டிதர்கள் சிலர் அபிமானிக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த நிர்வாஹம் இப்பாசுரங்களில் உள்ள ஸம்போதனங்களுக்கும் உபதேசங்களுக்கும் பொருத்தமுடையதன்று எனத் தோன்றுகிறது.

அன்றியும் “கோதுகுலமுடைய பாவாய்” என்பதையும் கோதுகுலமுடைக்குட்டனே” என்று பெரியாழ்வார் திரு மொ மீப்ரயோகத்தையும் “கோதுகல முடை” என்று குகாரத்தைக் காரமாக மாற்றவேணும் என்று ஓர் பண்டிதர் பணிகொள்வார்; இது திருவாய் மொழிப்பினை, தீமணவாள மாழுனிகள், மூவாயிப்படி, ஆரூயிரப்படி, பரகால ஜீயர் முதலிய ஒரு வ்யாக்யானத்

தோடும் ப்ராசின பாடத்தோடும் பொருந்தவில்லை என்று சொல்லி விறுத்துவோம். விதவான்கள் விமர்சிக்கவும்.

“பறையேலோ ரெம்பாவாய்” என்று பறையாகிற வாத்யத்தைக் கொடுவன்று சொல்லிக் கொண்டுபோய் “இற்றைப்பறை கொள்வான் அன்றுகாண்” என்று அப்பறை எங்களுக்கு வேண்டுவதில்லை என்றும் நாங்கள் உனக்கு அந்யார்ஹ சேஷமாய் “உன்றன் நேடுஉற்றேமே” என்று சரீரஸம்பஞ்சம் பெற்றவர்களாகயாலே “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்று கைங்கரியமே பரம புருஷார்த்தமென்றும் இதற்கு “நானும் நமரும் என்று ஸர்வரும் அதி காரிகள்” என்றும் தலைக்கட்டுகிறோன். சரீரியாகிற ஆத்மாவுக்குச் சரீரத்திலுள்ள அங்கங்களைல்லாம் அந்யார்ஹ சேஷமாய்கிங்கரவ் ருத்தி செய்வதுபோல் ப்ரீதிகாரிதமான பாகவத கைங்கரியத்தால் தான் பகவத் கைங்கரியம் வித்திக்கும் என்பதை இத்திருப்பாவை விளக்குவதாம். இதுதான் “ச்ருதிசத சிரஸ்வித்தம்” என்கிற பாரதந்த்ரயகாஷ்டமை.

“கூழாட்பட்டு நின்றீர்களை எங்கள் குழுவினில் புதுத லொட்டோம்” என்று சிலரை விலக்கினார் இவள் பிதாவான பெரியாழ்வார். “தொண்டர் எல்லீரும் வாரீர்” என்று வழிப்போக்காலே சொல்லுமாப்போலே சொல்லிப்போந்தார் நம்மாழ்வார். ஒருபெண் எத்தனைதிரஸ்காரம் பண்ணலும் “எல்லே இளங்கி வியே” என்று ஸ்துதித்தும், “வல்லே உன் கட்டுரைகள் பண்டே யுன் வாயறிதும்” என்று நிந்தித்தும், காரியகரமாகாமால் “உனக்கென்ன வேறுடமை” என்று அவளுக்கு ஸ்வரூபத்தை ஸ்மரிப பித்து காரியங்கொள்ளவல்லவள் அஞ்சுகுடிக்கு ஒரு சந்ததியாய் பாமாலை பூமாலை சூடிக்கொடுத்த ஆண்டாள் என்பதில் ஜயமில்லை.

வி. நரசிம்மாச்சாரியார்.

‘திருவாய்மொழி அனுபவம்’

இதுகாறும் ஸ்ரீபாஷ்ப ப்ரஸ்தான க்ரந்தங்களுக்கும், ஸ்ரீதேசி கண் ஸ்ரீஸ்மக்திதங்களுக்கும், சில மகாவிக்ரந்தங்களுக்கும் ஊழியம் செய்து இன்புற்று வந்தோம். மகா காவ்யங்களுக்கு ரஸப்பெருள்

உரைத்து வந்ததும் ஸ்தீவேஷ்ணவப் பெரியாரின் பெருஞ்சூரை கை புண்யத்தை விளக்கவே. முன்குறிக்க இரண்டு ஊழியங்களும் இன்னும் செய்துகொண்டே நாள்கடலைக் கழிப்போம். பத்து வருடங்களுக்கு முன் திருவாய்மொழியில் அழுர்வமான சாஸ்தர ரஸங்களைக் காட்டி ஆழ்வார் பணியில் அமர ஆசை கொண்டு முதல் திருவாய்மொழி நாலு பாசுரங்களுக்குப் பொருஞ்சூரை எழு திட்டினாம். எம்மனத்திலுள்ளும் எப்பெட்டகத்திலுள்ளும் அந்த ரஸங்கள் நின்றன. இப்பொழுது வகுளாலையின் உதய, எமக்கு பாக்யோதயமாயிற்று. காம் நிச்வகனம் செய்யும் பொருள்களின் சீர்மையைப்பற்றி சடகோபன் ஸுக்ஷ்யத்தையும், தம் பெருமை விஷயமானதால் அவர் மெளனமாய் இருப்பரேல் ஸர்வஸாக்ஷ்யத்தையும், ஸர்வத்தூக்யம் ஸாக்ஷாத் த்ரஷ்டாவான ஸ்சுவரஸாக்ஷ்யத்தையும், தம் பெருமை விஷபமென்று அவரும் அவாதீயாக இருப்பரேல் சாஸ்தரக்குரான் ஸஹ்ருதயப் பெரியாரின் மருதய ஸாக்ஷ்யத்தையும், ப்ரமாணமாகப் பற்றுவோம். தமிழ் வல்லார் நடத்தும் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் தமிழிற்கு வைகீதகிரான எமக்கு ப்ரவேசாதிகாரமில்லாவிடினும் ஆழ்வார் விஷயம் என்பதை இட்டுத் தமிழ்க்குறைகளைக் கவனியாமல் அறிவிக்கும் விஷயங்களில் நேர்மையையும் அழுர்வத்தையும் மட்டும் பராமர்சிக்கவேணும்.

ஸ்சுவர தத்துவத்தின் ஸ்வரூப குணத்திலை நமக்கு விளக்கும் ஓர் மூலக்ரந்தமான தமிழ் உபநிஷத்தாயும், உபநிஷத்துக்களுக்குத் தெளிவாய தமிழ்ப்ரதிபதமாயும் அவற்றிற்குத் தெளிவாய வ்யாக்யாணமர்யும், ப்ரஹ்மத்தின் உண்மை ஸ்வரூபாதிகளைப்பற்றி சிசாரிக்கும் மீமாம்ஷையாயும், ப்ரம்ம மீமாம்லா சாஸ்தரத்திற்கு ஓர் த்ராவிட பாஷ்யமாயும், ப்ரம்மத்தைப் பற்றிய ச்ரவணமனங்களாயிருப்பதுடன், ப்ரம்மத்தின் நிதித்யாஸனமும் தரிசனமும் “தர்சயதி” என்றபடி நேர் நேரே காட்டும் ப்ரதர்சனமாயும். ஆக இம் முனிறகளில் ச்ரவணம், மனம், நிதித்யாஸனம், தரிசனம், பிறருக்குப்பரதர்சனம் ஆகிய பல ஆகாரங்களால் பூர்ணமாயும், மாயை என்னும் பேய்ச்சியின் விஷத்தன்ய பானத்தால் மதிகலங்கிப் புலன் களுக்கு விஷயமான சிற்றின்பங்களில் உள்ள நம்ருசியைப் பெருமாளைப்போல் அப்பேய்ச்சி விஷமூலையை வற்றடித்துப் பேய்ச்சி யைக்கொன்று, ப்ரஹ்மாதர் ப்ரராத்தித்தபடி புலன் விஷயங்களில் அவிவைகிட்டுக்கு உள்ள ப்ரதியைப் போலும், அதற்கு மேலும் பக

வான் என்னும் விஷயத்தில் ருசி உண்டாக்குவதும், ‘பரத்யக்’ என்னும் புலன்களுக்கு எட்டாத உட்பொருளை ‘பராக்’ என்னும் வெளிப்பொருளைப்போல போகிகள்லாத நமக்கும் தம் யோகாது பவப்ரசரமான பாசரங்களின் அத்புத த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட சக்தி யினால் ப்ரத்யக்ஷமாக்குவதும், அத்ருச்யத்தை “அத்ருச்யோதீ த்ருச்யதே” என்றபடி த்ருச்யமாக்குவதும் “விஷயீ” என்னும் ஞாநஸ்வரூபமான ஈச்வரனென்னும் உட்பொருளை விஷயம் பேர்ல் ஸரஷாத் கரிக்கச்செய்வதால் “பகவத் விஷயம்” என்று பெயர் பெற்றதும், அந்த குணத்தை உடைய சுக்ரீபாகவதத்தை ஒற்றைதும் “அந்தர்ஜ்யோதிஸ்லை”, “த்ருச்யதே ரங்கமுத்யே” என்றபடி அம்பலத்தில் எல்லோரும் காணச்செய்யும் வலிமையுடைய ஒர் எல்லை கடந்ததும், ஓர் அழுர்வ வகுளபரிமளம் ஏறியுள்ளதுமான ஓர் வேலாதீத ச்ருதியுமாயும், வேதங்களுக்கு உபப்ரம்மணமாயும், ஓர் தீர்க்க சரணாக்தியும், அவதரித்தது திருவாய்மொழி என்னும் இன்பவெள்ளம். இவ்வம்சங்கள் முதல் சஞ்சிகையில் பூத்ராதி பராலும், மற்றப் பெரியாராலும் அழகாக ப்ரதிக்கனா செய்யப் பட்டன.

(தொடரும்)

வ. வி. கோபாலாச்சாரியார்.

—:(o):—

விக்கிரஹ ஆராதனையை விளக்கும்

வேத வாக்கியங்கள்.

இக்காலத்தில் விக்கிரஹ ஆராதனையின் திட்ப நட்பங்களையும் தேவாலயங்களின் அருமை பெருமைகளையும் அறிய இயலாது தத்தம் மனம் போன போக்கே மாண்புடைத்தெனக்கருதி ஒரு சிலர் இயற்றி வரும் பெருங் தீங்கு, காட்டுத் தீப்போல் பரவி வருவது ஆஸ்திக அக்ரோசர்கள் அனைவரும் கண்டு அலமரலுற்று மனமுளையவேண்டி யிருக்கின்றது. விக்கிரஹ ஆராதனைக்கு வேதத்துட்பிரமாணம் பிரபலமாய் உள்ளதென்பதை நாடு நகரும் நன்கறியப் பறைசாற்ற வேண்டியது ஒவ்வொரு வைத்திகரும் மேற் கொள்ள வேண்டிய கடமையாகும்.

“ஆரியமத சித்தாந்த சங்கிரசம்” என்னும் நாலினின்று சில வேதப்பிரமாணங்கள் ஈண்டுக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவற்றை

ஒவ்வொரு ஸநாதனி ஹிஂதுவும் ஆயிரம் பதினுயிரமாகப் பற்பல பாவைகளிலும் மொழி பெயர்த்து அங்கிட்டு வெளியிட வேண்டி பது இன்றியமையாத தொன்றும். இதுவே தருணம். .

“விக்கிரஹாராதனைக்கு வேதத்தில் பிரமாணமில்லையென்று சொல்லுகிறவன் வேதத்தை” அத்தியயங்ம் செய்யவாவது அதன் அர்த்த விசாரம் செய்யவாவது அல்லது உத்தம வைதிகர்களிடத்தில் விசாரித்தறியவாவது இல்லையென்ற நிச்சயபாய்ச் சொல்லலாம். விக்கிரஹாராதனையை செய்யும் விதம்யமாய் வேதத்தில் கணக்கற் மந்திரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளையன்றிக் குறிப்பான வாக்யங்களும் விக்கிரஹாராதனத்தை ஆதரிக்கின்றனவாகவிருக்கின்றன. அவைகளிற் சிலவற்றை இவ்விடத்தில் குறிப்பிடுகிறேன்:—

1. ஷதத்திரீய ஸம்ஹிதை காண்டம் 5. பிரசினம் 7. அதுவாகம் 2. பஞ்சாதி 1-ல், “ஸம்வத்ஸர (கால) சுவருபியான பரமாத்துமா வாகிய உம்முடையர்பம் எதுவோ அப்படிப்பட்ட பிரதிமையைச் (விக்கிரஹத்து) செய்து இருட்டாகிற அக்ஞானத்தையிலுபாசிக்கிறார்கள். அப்படியுபாசிக்கிறவன் வல்லமையுள்ள புத்திரையும் பூர்ணமான ஆயுளையும் அடைகிறான். பிரஜைகளுக்கு எஜமானத்துவத்தையு மடைகிறான்.”

ஷதத்திரீயம் காண்வ ஸம்ஹிதை காண்டம் 4. பிரசினம் 3. கண்டம் 4-ல், “பிரவங்மான முகம் கண் இவைகளோடுகூடிய விட்டுணவு இடைய அழகுடைத்தான ரூபமுன்ள பிரதிமை எதுவோ அதைப் பூஜிக்க வேண்டியது. வணங்கவேண்டியது. ஆராதிக்கவேண்டியது. தியானிக்க வேண்டியது.”

மேடி ஸம்ஹிதை, 5, 6, 7-ல் “ஓ! அக்னியே! ஓ! அக்னிசுவருபமான ஹிரண்ணியகர்ப்பா! ஈகல சுவருபியே!

ஸகலத்திலும் வர்ஸங்க்செய்கிறவரோ! இக்த மூர்த்திகளுடைய உலோக சுவருபமான எல்லா அங்கங்களிலிருந்தும் வெளிப்படும், வெளிப்படும். எங்களை மூன்றாவது தாபத்திலிருந்து விடுவியும், விடுவியும். எங்களுடைய அங்கம், அவயவம், ரம்பு இவைகளில் குளிர்ச்சியை உண்டாகச் செய்யும், உண்டாகச் செய்யும்.”

யஜார் வேதம் மைத்திராயன்னிய ஸம்ஹிதை, காண்டம் 3. பிரசினம் 1-ல், “பாஷாணம் (கல்), உலோகம், இரத்தினம், மண் இவை களால் செய்யப்பட்ட விக்கிரஹங்களில் செய்கிற பூஜையானது பஞ்சத்தி விருந்துவிடுபட இச்சையுள்ளவனுக்கு சுகத்தைக்கொடுக்கிறதாகிறது.”

ஸாமாவேதம் வட்டவிமசப் பிராம்மனாம், பிரபாடகம் 5.

கண்டம் 10-ல், “தேவாலயங்கள் நடைக்கின்றன. பிரதிமாருபமான தெய் வங்கள் சிரிக்கின்றன. அழுகின்றன. பாடுகின்றன. கூத்தாடுகின்றன. வர்ய்களைத் திறக்கின்றன. வேர்வையை விடுகின்றன. கண்களைத் திறக்கின்றன, மூடுகின்றன, பிரதிமைகள் நடக்கின்றன, நதிகளில் தலையில்லாத முண்டங்கள் காணப்படுகின்றன. (நதியில் ஜலமிருந்தாலும்) இல்லாததாய்க் காணப்படுகிறது.”

விக்கிரஹங்களுடைய செய்கை இவ்விதமாகக்காணப்படுவது உதங்த திற்குக் கேட்டுண்டாகப்போகிறதென்பதற்கு முன்னரிவிப்பாகவிருக்கிறது.

இருங்கு ஸம்ஹிதை அடிடகம் 7, வர்க்கம் 15-ல், “கரையற்றதாகிய ஸமுத்திரக்கில் மனிதர்களால் செய்யப்பட்டதல்லாத எந்தக்கட்டை இதைக் கிறதோ அதை சீக்கிரம் கொண்டுவா.”

இந்தக் கட்டையே ஐசங்காதகோத்திரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு தாரோ ஐகங்காத மென்று பெயருண்டாயிருக்கிறது.

அதர்வணவேதம் காண்டம் 1, கற்பம் 2, துவாி 3-ல் “ஓ ! பக்வானே ! வர்கும், இந்தக்கற்பிரதிமையிலிரும், உமக்கு சீரமானது கல் விக்கிரஹமா யிருக்க்கும்.”

கடலம் ஹிதை, காண்டம் 1, அத். 3, அநவா. 6-ல், “இந்தப்பூமியில் எவ்வளவு கற்கள் செவ்வையாய்ப் பிரதிவ்தை செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவோ, தேவனுடைய மாயையினால் பூயியினுடைய தூளிகள் எவ்வளவு கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றனவோ (அவ்வளவும் பரமாத்தும கங்கூபமே).” தைத்திரீய ஸம்ஹிதை 5-2-5-ல், “புருஷப்பிரமாண முன்ளதாக (விக்கிரஹத்தை) சிர்மாணம் செய்யவேண்டியது.”

இப்படிப்பட்ட அநேகாக்கியங்கள் வேதத்தில் காணப்படுகின்றன. இவைகளைல்லாம் விக்கிரஹ ஆராதனையை ஆதரிக்கின்ற வாக்கியங்களால் வலவோ? ஆகையால் விக்கிரஹ ஆராதனம் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்று தெளிவாயிருக்கிறபடியால் ஸந்தேகிக்க யாதோரு காரணமு மில்லை.”

பண்டிதன். திருவாலி. இராமாருசன்.

ஸ்ரீபெரும்பூதார்.

சிற்றின்பச் சிறுமையும்

- - - - - பேரின்பப் பெருமையும்.

சிற்றின்பத்தையும் பேரின்பத்தையும் பற்றி முன் ஸஞ்சிகை யில் பொதுப்பட வரைத்தனம். இப்பொழுது அவைகளின் தன் மையைச் சிற்று ஆராய்வாம்.

இன்மொழிப் புலவராகிய கபிலர் உலகவாழ்க்கையைப் பற்றி உரைக்குங்கால், “மனிதற்கு வயது நூற்றுத்திலை ஐம்பதிராவில் அகலும் தயவினால் ஒட்டியவிளைமையில் ஒரைக்கு நீங்கும், ஆக்கையிலைமையில் ஜம்மூன்று நீங்கும் எழுபது போக கீக்கிருப்பன முப்பதே, அவற்றுக் கூடும் இன்புற நாளும் ச்வலவே.”

எனக் கூறியுள்ளார். இன்புற நாள்கள் சில வென்ற போது துண்புறுநாள்கள் பல வென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். பெரும்பான்மை வேப்பெண்ணையும் சிறுபான்மை நெப்புங் கலந்தால் நெய்யின் சை ”தோன்றுமா? அது போலவே சிறிதளவு இன்பமும் பெரிதளவு துண்பமும் கலந்த உலகவாழ்க்கை துண்பவாழ்க்கையேயாகும் இதை யொட்டியே வடமொழியிலும் “ஸம்ஸார ஸாகரம் துக்கம்” என்றுவரத்தனர்.

பெரியார் வாசகம் ஒரு புறம் விற்க நம்முடைய அனுபவத்தில் துக்கமேயில்லாத ஒரு மனிதனை நாம் சொல்ல முடியுமா? முடியவே முடியாது. தலைவலி, ஜவரம், முதலிய எண்ணரிய நோய்களில் ஒவ்வொன்றுவது ஒவ்வொருவனையும் பிடிக்கிறது. தனவானென்றும் எளியவனென்றும் வித்தியாஸம் பார்ப்பதில்லை. ஒருவனிற்கதால் அவன் சுற்றத்தாருக்கும் நண்பர்களுக்கும் அதனால் துக்கம். உலகத்தில் சாகாதவன் ஒருவனுமில்லை. ஆகையால் உலகத்தில் துக்கமேயில்லாதவனும் ஒருவனுமில்லை. இவ்வாறு பல விடையங்களிலும் உலகத்தவரின் இன்பதுண்பங்களை ஆராயப்படுகின் அவரனுபவிக்கும் இன்பம் மிகச்சிறிதென்றும் துண்பம் மிகப் பெரிதென்றும் தெரிந்து விளங்கும்.

இனிப்பேரின்பத்தை “அந்தமில்பேரின்பம்” என்றனர் பெரியார். ஆகவே சிற்றின்ப மென்றால் சிறுபான்மை இன்பமும் பெரும்பான்மை துண்பமும் என்றது போலப் பேரின்ப மென்றால் பெரும்பான்மை இன்பமும் சிறுபான்மை துண்பமும் என்பதற்கிடமில்லை. அத்தகைய பேரின்பம் இவ்வுலகத்தில் கிடைக்காது ஏனெனில் இவ்வுலகம் ஒரு காலத்தில் அழிவையுடையது. உலகமே அழிந்து விடும்போது அதிலிருந்து கொண்டு அழியாத வின்பம் நூகர்தல் எங்கனம் இயலும். ஆதலால் என்றும் அழியாத உலகமொன்றிலேயே நாம் பேரின்பத்தையடைய முடியும். இவ்வுலகத்திலை ஆள்ளார்க்கெல்லாம் சர்வத்தில் பல்வேறு மாறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன. முக்கியமாக நம் சர்வராமானது பால்யம், யெளவனம், விருத்தாப்யம் என்முன்று வேறுபாடுகளை யடைகின்றன. பொதுவாய் அம்மூன்றலுள் முதலது இன்பதுண்ப மறியாக்கால மென்றும், இரண்டாமது இன்புறம் காலமென்றும் மூன்றாமது துண்புறம் காலமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வேறுபாடுகள் காலத்தின் வேறபாட்டினால் ஏற்படுகின்றன வென்பது அனைவருமிருந்ததே. ஆனமையின் கால வேறுபாடும் அதுபற்றிய சர்வ வேறுபாடுமுள்ள

உலகத்தில் பேரின்ப நுகர்ச்சி யில்லை யென்பதும் விளங்கிற்று. இவ் விடயங்களை உள்ளடக்கிப் பேரின்பாட்டைக் கவிச்சக்ரவர்த்தி யாகிய கம்பநாட்டாழ்வார்

“சிறியகாலையிலா விலையோதிரியா

குறுகா செஷ்கா குணம் வேறுபடா

உறுகால் கிளர்ச்சுதமெலா முகினும்

மறுகா கெந்”

என்றிசைத்தனச்

(“சிறியகாலவரையறையில்லாமலும், நிலைமை வேறுபடாமலும், சுருங்குதலும் வளர்தலு மில்லாமலும், குணமாறபாடில்லாமலும், எல்லாப் பூதங்களும் மழியும் படியான பிரளை காலத்திலும் அழியாத பதவி” என்பது இதன் பொருள்)

இத்தகைய ‘திருநாட்டையேபரமபதமென்பர் பெரியார். அந்தமில் பேரின்பம் அவ்விடத்தில் நுகரப்படுதலால் அங்கடைந்தவர்க்கு மரண மில்லை யென்றும் ஆகையால் மறுபிறப்பில்லை என்பதும் யாதொரு ஐயமுமின்றி விளங்கும். வேதமும் “நசபுநராவர்த்ததே நசபுநராவர்த்ததே” (அங்கடைந்தார்க்கு மறுபிறவியில்லை மறுபிறவியில்லை) என இருமுறை வற்புறுத்தி யுரைத்தது. இவ்வின்பமன்றேவின்பம் !! இதன் பெருமையன்றே பெருமை !!!

ஸ்ரீகாழிச் சீராம விண்ணகரம்

ஆர். சந்தானகிருஷ்ணய்யங்கார்.

—:0:—

துண்டு துணுக்குகள்.

அகாரவாச்சமனோ அரவணை அமலன். ஆகாரனியமம் ஆரியர்க்கழகு. இல்லறத்திருந்துஇருமகேசனடிசேர். ஸ்சர்க்கீசன் இலக்கு மி நாதன் உயர் ஜலமுடையவன் உம்பர்க்கதிபன். ஊராகுப்ப உத்தமர்பேஞு. எடுப்பு மிலீசன் எந்தை தந்தை. ஏரகத்தோனே ஏற்றமுடையான். ஐவகையர்த்தம் ஜயங்கார் கொள்கை. ஒப்பற்றவன்காண் ஒரு தனி முதல்வன். ஒத்தல் தன்னுடன் ஒழுக்கத்தோடிரு. ஓளவியமவித்தான் ஓளதாரிய புருடன்.

*

*

*

குரிய்ன உதயங்கியினின்றும் உதித்தது ரசிவிக்கப்பெருமான் போலப் போற்றுவனினின்றும் உதித்தது போன்றிருந்த தென்பர் கம்பர். அசரரைக் கருநிற முன்னவராகக் கூறுதல் மரபு. இருள் கிறைந்த கங்குலை அசரானுகக் கொள்ளத் தட்டில்லை. அவனது வெண்ணிறக் கோப்பல்லுக்கு டெவண்ணமை ட்ரஸ்கொண்ட நட்சத்திரங்கள் உவமையாம், எனவே நரசிங்கலூர்த்தி கோரதந்ததையுடைய இரண்மைக்கூடு வென்னும் அசரைக் கொல்லுதற்காகப் பல கைகளை வெளிக்காட்டிக் கொண்டு பொற்றுவனின்ற தோன்றியது போல, குரியபகவான் நட்சத்திரங்களுடன் பிரகாசிக்கும் இருள் கொண்ட

இரவை யொழிப்பதற்காகத் தனது ஆயிரக்கணக்களை வெளி நீட்டிக் கொண்டு உதயசிரியின்று தோன்றினவன்க, கற்பளைக் களஞ்சியம் கம்பர். கம்பர் மதம் ஸ்ரீவைஷ்ணவம் என்பதற்கு திதுவமொரு சான்று.

*

*

*

· சிருங்கிபேரம். என்கிற நகரத்திற்கு அரசன் குகன். இவன் கங்கையின் இரு கலீயையும் தனக்கு உரிமையாக வடையவன்; எண்ணிறந்த மரக்கல்லையுடையவன்; ஸ்ரீராமபிராஹுக்கு உயிர்த்தோழன்; உயர்த தோன்களையுடையவன்; மதயானை பேரன்றவன்; விற்படை வீரர் பலரையுடையவன்; இவனெனும் ஜவரானே என்பது இராமன் வார்த்தை. இவன் நகரத்திற் மேழுந்தருளி இவனை விஷயீகரித்தான் ஸ்ரீராகுநக்தனான். அன்ற அழகனும் சீதாதேவியும் இலக்குவனால் விர்க்கப்பட்ட பாயலில் உறங்குவன ரனர். என்ன இடையூறு வருச்சறதோ என்று அஞ்சிமுதகிலிட்ட அம்பராத தூணியும் கட்டின விராமாடும் நாணியேறிட்டு குடுக்கொத்துப் பிடித்த விலாலும் தாழுமாய் இரவின் எல்லை காண்பளவும் இகமைப்பிலனும் நிற்கின்றன இளையிவன். 'குகன் ஒரு தம்பி தாயுரை கொண்டு தமையினைக் காட்டிலே தங்கி விட்டான். இவனும் தனியிடத்திலே என் செய்யசினைத்து இப்படி ஆயத்தனும் விற்கின்றன' என்று அதிசங்கை பண்ணி, 'அங்கனம் ஏதேனும் ஒரு தீங்கு சினக்கள் இவனைத் தீரக் காணக் கடவோம் என்று விற்பிடித்த கையளைய நிற்கின்றன. குகனு அசற்றமோ. "அவன் ஜாதி. இவன்குகு பறனு காட்டு மலூஷ்யன். இவர்கள் இருவருமாக இவ்விஷயத்தை எ செய்யத் தேடுகிவறன்றோ" என அதிசங்கை பண்ணி அப்படிச் செய்யில் இவர்களையழியச் செய்து காம் அத்தோயை கோக்கக் கடவோம் என்ற தனி த்தனியே கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு சுற்றிவந்து ரட்சிக்கின்றனர். இதனை "இளையபெருமாளை ஸ்ரீராகுஹப்பெருமாள் அதிசங்கை பண்ண இருவரையும் அதிசங்கை பண்ணி ஸ்ரீராகுப்பெருமாள் பரிகாரம் பெருமாளை கோக்கிற்றிரே; ஒரு சான் முகத்தில் விழித்தவர்களை வடிவழகு படுத்தும் பாடாயிற்று இது" என்பனவற்றால் நன்று அறியலரம்.

*

*

*

ஸ்ரீராமர் வில்லலே அஸ்திரத்தைத் தொடுத்துத் தீர்க்கமாக வாங்கி விட்டார். அந்த அஸ்திரமானது ஏழு மாரமாத்தையும் உருவி, கீழேமுலோகத்தையும் உருவி ஏழுன்கிற தொகை சேர்ந்த பொருளில்லாமையால் அங்கிருந்து திரும்பியது. அது இன்னமும் ஏழாயிருக்கின்ற பொருள்களைக் கண்டால் துணையாமற் போகிறதில்லை. அத்தகுணத்திலே ஏழு சமூத்திரங்களும், மீலேமு லோகங்களும், ஏழுள்ளிருக்கின்ற சப்தரிவிலகும், குரிய னுடைய சப்த புரவிகளும், சப்த மாதர்களும் இந்தப் பாணம் ஏழுன்னும். தொகைசேர்ந்தபொருள்களையே லட்சியமாக உடையதோ வென்று என்னி நடுங்கினர்கள். அப்படிப்பட்டதானுலும் அந்த ராமபாணமானது தருமத்திற்கு உயிர்த்துணையாயிருக்கின்ற தென்பதைச் சுகலரும் வீணத்து பயமொழிந்தார்கள்.

பாரத்வாழி.

வர்த்தமானங்கள்.

திருவல்லிக்கேணித் தமிழ்ச்சங்கம் :—

நாளது தாது வருஷம் கர்த்திகை மாசம் 14-ஆ. ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகல் 3-30-மணிக்கு திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீவானமாமலை மடத்தில் அட்வகேட் பகவத்விஷயம் வில். நரவிம்மாச்சாரியர் தலைமையில் ஒருமஹீஸுபை நடந்தது. திருமங்கைமன்னன், திருப்பாண்மூர்தி, நம்பின்னோ தினக்கொண்டாட்டம் விமரிசையாக கடைபெற்றதுடன், திருவிதாங்கூர் மஹாராஜாவின் விளம்பரத்தைப் பல்மாக்கண்டித்து ஏகமணதாய் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. தலைவரவர்களும், அட்வகேட் ஆர். கேசவயயங்காரவர்களும் கலியன்வைபவம், பாணாதன் பிரபாவம், நம்பின்னோதம் என்ற விஷயங்களை நன்கு பேசினர். ஆஸயப்பிரவேச விளம்பரத்தை வெகுவாகக் கண்டித்தனர். காரியதரிசியும், ஸ்ரீ உபவே அக்னிலோத்ரம் ராமாநுஜ தாத்தாச்சாரியர் ஸ்வாமிகளும் தெளிவாக விஷயங்களை உட்தரைத்தனர். கூட்டம் மாலை 6-மணிக்கு முடிந்தது.

சென்னை வர்ணுச்சரம சுபராஜய சங்கம் :—

இச்சங்கத்தின் வருஷக்கூட்டம் 3-1-37-ஆ. பிற்பகல் 3-மணிக்கு ராவி சாலிப் பி. வி. ரங்கஸ்வாமி அய்யங்காரவர்கள் தலைமையில் திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீவானமாமலை மடத்தில் கடைபெற்றது. திருவிதாங்கூர் ஆலயப்பிரவேச ஸ்ரீமுகத்தை எதிர்த்து ஸ்ரீவான்கள் யன். ஸ்ரீவிவாஸ்சாரியாரவர்கள், வில். நரவிம்மாச்சாரியாரவர்கள், பண்டித யதுநாதாச்சாரியாரவர்கள், அஷ்டகோத்ரம் திருமலாச்சார் ஸ்வாமி முதலியோர் பேசினர், கண்டனத்தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. புதுவருஷத்திற்கு ஸ்ரவாஹிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். சென்னை மாகாண சனுதனதர்மிகள் மஹாநாடு ஜூலையிலேயே கூட்டுவதென முடிவு செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீமான் எஸ். லக்ஷ்மி நரவிம்மாச்சாரியார் கூறிய வந்தே மூபசாரத்துடன் கூட்டம் முடிவடைந்தது.

8-1-37-ஆ வெள்ளிக்கிழமை பார்க்டவன் ஏகம்பரேசுவரர் அக்ரஹாரம் 28-ம் நம்பர் கட்டிடத்தில் மாலை 6-மணிக்கு ஸ்ரீமான் புகுஷோத்தமதாஸ் கோகுலதாஸ் அவர்கள் தலைமையில் ஒரு பொதுக்கூட்டம் நடந்தது. அவ்வமயம் ஸ்ரீமான்கள் யன். ஸ்ரீவிவாஸ்சாரியார், டி. யஸ். ராமஸ்வாமி ஜூர், சிவசங்கரதவாய், கிஷ்ணதாஸ் கிர்த்தாஸ் முதலியோர் பேசினர். பலதீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

10-1-37-ஆ ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 8-30-மணிக்கு நாட்கம்பாக்கம் சரஸ்வதி கானசபைக்கட்டிடத்தில் அட்வகேட் பி. கே. ஜகத்செய்யரவர்கள் தலைமையில் ஒருக்கூட்டம் நடந்தது. ஆலயப்பிரவேச இயக்கத்தைக் கண்டித்து ஸ்ரீமான்கள் வெங்கடாச்சாரியர், நவநீத கிருஷ்ணயீர், பி. வி. ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார், யஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், யஸ். லக்ஷ்மி நரவிம்மாச்சாரியார் முதலியோர் பேசினர். கண்டனத்தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றின.

16-1-37-2 சனிக்கிழமை இரவு 8-45-மணிக்கு மயிலாப்பூர் கிழமாட வீதி வன்னியர் மண்டபத்தில் ஸ்ரீமான் சங்கர முதலியார் தலைமையில் ஒரு ஸபை நடக்க, ஸ்ரீமான்கள் ஜி. சென்னகேசவய்யர், கிருஷ்ணராவ், என். ஸ்ரீநிவாஸச்சார்யார், பண்டித ஸோமரேதவளர்மா முதலியோர் திரு விதாங்கூர் மஹாராஜா விடுத்த ஆலயப்பிரவேச விளங்பரத்தைக் குறித்துப் பேச்கண்டனத் தீர்மானங்கள் நிறைவேறியபின் 9-45-மணிக்கு கூட்டம் மூடுவதைந்தது.

17-1-37-2 குருமிற்றக்கிழமை காலை 8-30-மணிக்கு ஜார்ஜ்டவுன் தம்புசெட்டி தெருவிலுள்ள ஸ்ரீநடராஜா ஹிங்க பெண் பாடசாலையில் ஒரு மாம்பெருங்கூட்டம் நடைபெற்றது. ஸ்ரீமான் எம். வெங்கட்டராமமூர்ணாயுடுகாரு தலைமை வகித்தார். ஸ்ரீமான்கள் டி. கே. ஜங்காதாச்சர்யார், வடக்கரை ராமாநுஜாச்சாரியார், பண்டித ஸோமதேவசர்மா முதலியோர் தீண்டராதார் ஆலயப் பிரவேச இயக்கத்தைப்பலமாகக் கண்டித்துப் பேசியும் சாநாதன தர்ம வளர்ச்சிக்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டுமென்றும் கூறி னர். அநேக தீர்மானங்கள் நிறைவேறின. காரியதரிசி மூங்கிய வந்த னுபசாரத்துடன் கூட்டம் 11-15-மணிக்கு முடிந்தது.

17-1-37-2 மாலை 4-15-மணிக்கு புரசைப்பாக்கம் வெள்ளாளர் வீதியிலுள்ள ஸ்ரீநிவாஸப்பெருமான் கோவில் கல்யாண மண்டபத்தில் அட்வகேட்ட எஸ். நடராஜாய்யரவர்கள் தலைமையில் ஒரு பொதுங்கூட்டம் நடந்தது. திருவெண்காடு திருஞான சம்பந்த தேசிகர் தேவாரம் திருவாய் மொழிப்பாகரங்களை இனிய குரவில் தாள வரிசையுடன் பாடினார். ஸ்ரீ டபவே கிழச்சேரி பரவல்து ஸ்ரீநிவாஸச்சார் ஸ்வாமி, ஸ்ரீமான்கள் பி. கே. ஜானகி ராமையர், பி. எஸ். வைத்திவநாதயர் முதலியோர் திருவிதாங்கூர் ஆலயப் பிரவேச ஸ்ரீமுகத்தைக் கண்டித்துப் பேசினர். பலதீர்மானங்கள் ஏகமன தாய் நிறைவேற்றப்பட்டன. ஸபை இரவு 7-மணிக்கு இனிது முடிந்தது.

31-1-37-2 காலை 9-மணிக்கு சைதாப்பேட்டை பிராமணத்தெரு ஸ்ரீ சந்தரேஸ்வரர் ஆலயத்தில் ஸ்ரீமான் ஆர். வரதாச்சாரியாவர்கள் தலைமையில் ஸநாதனிகள் கூட்டம் நடந்தபோது ஸ்ரீமான்கள் ரகுநாததாத் தாச்சாரியார், ஸ்ரீநிவாஸ வரதாச்சாரியார், பஞ்சாட்சரஞ் செட்டியார், நடேசெய்யர், டி. எஸ். ராமஸ்வாமி அய்யர் முதலியோர் ஆலயப்பிரவேச இயக்கத்தைக் கண்டித்துப் பேசியதூடன் சென்னைமாகாண ஸநாதன தர்ம மஹா நாட்டை அன்புடன் வரவேற்ற வேண்டியவரை உதவிபுரிவதாகவும் நன்கு கூறினர். வத்வான் சுதர்ஸநாச்சார் கூறிய வந்த னுபசாரத்துடன் சௌபை 11-மணிக்கு முடிவடைந்தது.

அகில இந்திய பிராஹ்மண மஹாவஸபை:-

இச்சபையின் ஆதாவில் திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்தில் 1937-ம் வருடம் ஜூன் வரிமை 8, 9, 11 தேதிகளில்முறைப் ப ஸ்ரீவீஷ்ண சாரணைகள், பாகவத தர்மம், உத்தவஸங்கேதசம் என்ற விஷயங்களை பிரம்மஸ்ரீ தருவை வக்கமீனாராயண சாஸ்திரியன் மிக அருமையாக பங்கி ரசத்துடன் உபந்யசித்தனர். அனைவரும் கேட்டு ஆனந்தித்தவர்.

24-1-37 ம் ஞாயிறன்று மாலீ 4-15-மணிக்கு திருவல்லிக்கேணி தவண உத்ஸவபங்களாவில் இம் மஹாஸபையின் வருஷக்கொண்டாட்டம் வெகு அழகாக நடந்தது. திருப்புகும்பணி டி. யம். கிருஷ்ணஸ்வாமி அம்யரவர்கள் தலைமை வகித்தனர். ஆலயப்பிரவேச ஸ்ரீமுகத்தை எதிர்த்து ஸ்ரீமான்கள் ஸ்ரீரங்கம் சட்கோபாச்சாரியார், கெள்ளுகி யது நாதாச்சாரியார்; பஞ்சாப சேச சாஸ்திரியன், பரவஸ்து ஸ்ரீநிவாரஸாச்சாரியார், டி.பி. சிவசங்கரதவ்யா, டி. பி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார், ஆர். கேசவம்யங்கார் முதலியோர் வீர மூழக்கத்துடன் பேசினர். பது வருஷத்துக்கு ஸ்ரீவாஹிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இடையில் ஜயரவர்கள் விடைபெற்ற ஏது, தலைமை வகித்த அட்லடைக் கேசவம்யங்காரவர்கள் முடிவுரையில் ஆலயப்பிரவேச வீத யத்தை ஆதரிக்குமலர் கூற்றுகளுக்கு பெருமாள்திருமொழி, ராமாயணம், பாகவதம், விஷ்ணுபுராணம், காளிதாசர், முராரி, முதலியோர் கிரங்கங்களினின்று வேண்டிய பிரமாணங்களுடன் சமாதானம் எடுத்துக் காட்டி பிறர்க்குறம் ஏமாற்ற மொழிகளைக்கீட்டிட மனந்தமூரத வேண்டா மென்றும் விளக்கினார். கார்யதரிசி கூறிய வந்துபோசாத்துடன் கொண்டாட்டம் இரவு 8-மணிக்கு இனித முடிவடைந்தது.

ஸ்ரீ வேத வேதாந்த வர்த்தினி வைபை :—

இச்சபையின் ஆதாவில் அடியிற்கண்டவிபரப்படி ஸ்ரீலபவே ஸ்ரீரங்கம் சட்கோபாச்சாரியார் ஸ்வாமிகள் மிக அறிய உபந்யாசங்கள் செய்தார். இடையிடையே ஸநாதன தர்மப்பெருமை, ஆலயங்களின் தத்துவம், அடியார்கள் பல்லினம், ஆகமங்களின் சிர்மை, வர்ணாசிரமத்தின் மேன்மை இவற்றைப்பற்றிப் பேசியதுடன் திருவிதாங்கூர் ஆலயப்பிரவேச இயக்கத்தை அறவே கண்டித்துப் பேசினார். 11-1-37 ம் தொண்டரப்பொடியாழ்கார் வைபவம்; 12, 13, 14, 15 ம் களில் திருப்பாவை.

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ ஆஹோபிலமடம் :—

நாளது வருஷம் மார்கழி 6 மே ஞாயிறன்று ஸ்ரீவண் சட்கோப ஸ்ரீலக்ஷ்மி நாவிம்ஹ சட்கோபயதீங்கர மஹாதேசிகன திருநகூத்திரம் வெகு விமரிசையாய் கடந்தது. ததியாராதனச் சிறப்பு வருணைனைக் கடங்காது. அல்லது மாலீ 4 மணி முதல் 6 வரை ‘சிங்கப்பிரான் பெருமை’ எனும் விஷயத்தை ஸ்ரீமான் ஆர். கேசவம்யங்காரவர்கள் அழகாக உபயசித்தார். மார்கழி 24 ம் வியாழக்கிழமை ஸ்ரீவண்சட்கோப ஸ்ரீரங்காத சட்கோபயதீங்கர மஹாதேசிகன் திருநகூத்திரமும் கைதை 11 ம் ஸ்ரீவண் சட்கோப ஸ்ரீவல்லிசட்கோபயதீங்கர மஹாதை தெளிகன் திருநகூத்திரமும் வெகு சம்பிரமத்துடன் அழகாக நடந்தன.

ப. ர. திருமலை ஜயங்கார் :—

குறிப்பு :— பத்திரிகையின் ஸமஸ்த விஷயங்களுக்கும் மாணே ஝ர், வகுளாமாலீ, 42-ஏ, வெங்கடரங்கம் பிள்ளை தெரு, திருவல்லிக்கேணி என்று விளாசமிட்டு எழுத்துவெணும்.

சௌத் இண்டியன் ஸ்டோரஸ்,

சிருவல்லிக்கேணி.

நேர்த்தியான மளிகை சாமான் நோகத் தருவித்து
• செட்டு ரெம்பக்கம்பிபாக்கி சீக்கிரத்தில் கொடுக்கிறோம்.
நேரிலே மின்சாரத்தில் வறுத்தனைத்த காப்பியும், கடைஞ்
தெடுத்த கட்டியான வெண்ணையும் நறுமணத்த புத்துறக்கு
மேன்மையான நெப்யும், குழுமாத பழவரிகி வியன்மிக்க
விழுதாகும், சீக்கிரத்தில் மாவு போல் குழந்து போகும்
ருசியான பருப்பும், பார்த்தவரும் கேட்டவரும் பரிவுடனே
வாங்கிடுவர். மிக்க புகழ் பெயர் பெற்ற பரிமளப் பாக்கு
சீராக வுடைத்து உயர்ந்த நல்ல வாசனைச் சரக்கு நெம்
யுடனே சேர்த்து வேண்டு மட்டும் விற்கிறோம். இக்கடை
யில் இடைவிடாது வாங்குவோர்க்கு இக்கட்டே இருக்காது. மிக்க பல முண்டாகும். நிரம்ப அறிவும் ஊறும்.

வேண்டுகோள்.

(26.3.37) எ பங்குனி உத்திரம். “கம்பர் சிருநாள்.” தமிழ்நிலை அத்தினத்தை நன்கு கொண்டாடுக. — ப. ரெ. தி.

து:

திருவல்லிக்கேணித் தமிழ்ச் சங்கம்.

சங்க வித்வான்தள்.

தலைவர்

பொதுதலைவர்கள் ...

காரியதறிக்கும்,
பொக்கிவத்தாரரும்.

கமிட்டி
மெம்பர்கள்.

காரியாலயம்

முக்கிய
நோக்கங்கள்.

1. ஸ்ரீ உபவே பண்டித பூஷணம் தில்லியம்பூர் சகரவர்த்தி ஆசாரிய ஸ்வாமி.
2. ஸேது ஸமஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ உபவே. ஆர். ராகவப்பங்கார் ஸ்வாமி.
3. ஸ்ரீ உபவே மு. ராகவப்பங்கார் ஸ்வாமி.
4. ஸ்ரீ உபவே. ஸ்ரீரங்கம் சடகோபாசாரிய ஸ்வாமி (மாம்பலம்).

1. ஸ்ரீமான் ஆர். கேசவப்பங்காரவர்கள்.
2. ஸ்ரீமான் வி. நாவலிம்மாச்சாரியாரவர்கள்.
3. " ஆர். சந்தாநகிருஷ்ணப்பங்காரவாகன்.
3. " யஸ். ஸ்ரீரங்கம் நாவலிம்மாச்சாரியாரவர்கள்.

ஸ்ரீமான் ப. ரெ. திருமலீ ஜயங்கார்.

1. ஸ்ரீமான் ஆர். இராமசாமி ஜயங்காரவர்கள்.
2. " யஸ். கிருஷ்ணஸாமி ஜயங்காரவர்கள்.
3. " டி.ஆர். ஸ்ரீநிவாஸப்பங்காரவர்கள்.
4. " ஏ. வெங்கடாச்சாரியாரவர்கள்.
5. " வி. தண்முகசங்தர முதலியாரவர்கள்.
6. " யஸ். குமாரசாமி செட்டியாரகங்கள்.
7. " இ. கே. சபாபதி முதலியாரவர்கள்.
- 42-ஏ. வெங்கடரங்கம் பிள்ளை தெரு, திருவல்லிக்கேணி.

1. தமிழூப் பரவச் செய்தல்.
2. வாரங்தோறும் திருக்குறள் கம்பராமாயணம் முதலிய தமிழ் வகுப்புகள் இலவசமாக நடத்தல்.
3. தமிழ்ப் பெரியார் ஜன்ம தினங்களைக் கொண்டாடல்.
4. தமிழ் வித்வான் பரிசைக்குப் போகுமவர்களுக்கு வேண்டிய ஒத்தாசை செய்தல்.
5. சங்கவெளியீடாக ஒருபத்திரிகை நடத்தல்.
6. பிராசினசம்ப்ரதாய முறைகளைக் காப்பாற்றத்தக்க ஏற்பாடு செய்தல்.
7. புலவர்களைப் போற்றுதல்.
8. திரு நாட்களை நன்கு கொண்டாடல்.

ப. ரெ. திருமலீ ஜயங்கார்,

காரிபதரிசு.